

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

MARGUERITE
KAYEOVÁ

Zakázané potěšení

MARGUERITE KAYEOVÁ

ZAKÁZANÉ POTĚŠENÍ

PŘEKLAD

MARIE KOUBOVÁ

Milá čtenářko,

příběhy, které jsem si pro Vás na tento měsíc přichystal vyprávějí o osudech velmi nevšedních žen. Hned v tom prvním s názvem Zakázané potěšení se můžete seznámit s Constance, která na vlastní kůži zažila vypálení rodné vesnice, a tak se ze všech svých sil snaží upozorňovat a bojovat proti vysídlování Skotské vysočiny. Po několika letech marného úsilí a na prahu čtyřicítky cítí, že nastal čas na změnu. Ovšem že by tou změnou mohl být vztah s mužem, majitelem loděnice, to opravdu nečekala...

Druhý příběh a zároveň druhý díl minisérie Svobodomyšlné dámy nese název Čest nevinné dámy. V něm kurážnou Jane ani nenapadne, že by mohla být její čest v ohrožení, když zachrání neznámého muže, který čelil převaze čtyř násilníků. Jane má o své budoucnosti dost jasnou, ale i nerealistickou představu: chce se stát nezávislou umělkyní, portrétistkou. Je jí jasné, že by asi málokterý manžel její zálibu toleroval, tak se rozhodne raději pro svobodný život. Avšak v okamžiku, kdy ve svém kočáru zachránila, jak se později ukázalo, samotného hraběte Kendalla, byl její osud zpečetěn...

Milá čtenářko, hrdinky obou příběhů jsou velmi odhodlané a cílevědomé ženy, žádné „puťky“, a já věřím, že si Vás jejich samostatnost, statečnost i smysl pro humor získají. Přeju Vám krásné čtenářské zážitky.

S láskou

Váš Harlequin

Marguerite Kayeová

ZAKÁZANÉ POTĚŠENÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

A Forbidden Liaison with Miss Grant

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:

Marie Koubová

Odpovědný redaktor:

Bohdana Hythová

© 2020 by Marguerite Kaye

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9462-1 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-9463-8 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-9464-5 (PDF)

PROLOG

Panství Clachan, Skotská vysočina
červen 1816

Constance Grantová stála na vrcholku kopce a se smutkem v srdci shlížela dolů na ohořelé zbytky toho, co kdysi bývalo vesnicí Clachan Bridge. Byl to již měsíc, co její rodná ves lehla popelem, štiplavý zápach kouře tu přesto dlel dál. Ve vzduchu i v její paměti.

Soudní příkazy k vyklizení domů a celé vesnice přinesl šerif již v listopadu. Vesničané protestovali a dokumenty roztrhali. Všemožně se bránili, jenže šerif se vrátil a nebyl sám, doprovázeli ho vojáci a správce panství, Robert Lockhart.

Byl to syn místního faráře a kdysi byl jedním z nich. Dokonce jim byl i vzorem. Všichni ho obdivovali... ale pouze do chvíle, kdy ho majitel panství povýšil na správce a on zcela otočil, jako by zapomněl, odkud pochází a kam patří.

Coby správce tu dnes stál jako předzvěst konce celé vesnice i jejích obyvatel. Možná se zdráhal uposlechnout, ale svůj úkol splnil a oficiálně a legálně doručil soudní příkazy.

I když věděli, že podobný osud postihl i další vesnice v panství Clachan, obyvatelé Clachan Bridge se nehodlali vzdát. Modlili se za zázrak.

Třeba zasáhne vyšší spravedlnost nebo náš Lockhart překazí plány svého pána. Už přece zajistil odklad!

Mnozí pevně věřili tomu, že budou moci ve vesnici zůstat, a tak zorali pole, zaseli a připravovali se na nový rok.

Když ale v květnu přitáhl Lockhart znovu, tentokrát s hordou mužů ze Skotské nížiny vyzbrojených krumpáči a sekerami, vesničané rychle pochopili, že Lockhart *není* na jejich straně a pomalu jim začínalo naplno docházet, že nemají naději a že přijdou o své domovy, půdu a živobytí.

Toto masové vysídlování a ničení se údajně dělo ve jménu pokroku, a tímto pokrokem byl chov ovcí, které měly majitelům vydělávat mnohem víc peněz než horalové.

Vesničané nejprve nemohli uvěřit, že se jim děje takové příkoří a nikdo jim nepomůže. Pak ale nevěřící údiv vystřídala zuřivost, strach a nakonec zoufalá panika, s níž se ženy snažily zachránit své děti i drahocenný majetek, zatímco muži vlastními těly bránili správci, aby jim zboural jejich domy.

Na vše dostali patnáct minut! Patnáct mizerných minut, aby si z chalup odnesli vše, co měli. A tak ve zmatečném spěchu vynášeli oblečení, drahocenné talíře, rodinné památky a nádobí, sundávali rošty a kotlíky z ohnišť, kde visívaly dlouhá desetiletí.

Jak čas ubíhal, panika ustoupila chmurnému odezdání. Děti nešťastně pobíhaly z místa na místo a vynášely, co kde našly: tu stoličku, tu džbán, někdy

i kobereček nebo kamennou ohřívací pánev. Ženy zachraňovaly své kolovrátky, muži pracovní nástroje.

Jedním z mužů byl i otec Constance. Robert Lockhart byl nejen jeho žák, ale také muž, kterého pozval do svého domu, když se přišel ucházet o jeho dceru. Teď ale Lockhartovi nevybíravě spílal a ten se ani nepokoušel bránit. Jen se přes otcovo rameno díval směrem ke Constance a očima prosil o pochopení. Nebo odpuštění?

Constance se odvrátila. Srdce ji bolelo, ale nehodlala mu odpustit. Jednou se rozhodl, a tím si podepsal svůj ortel.

Vesničané s horečným chvatem dál nakládali, co mohli, a hlasitě při tom nadávali zmateně pobíhajícím a vyděšeně kdákajícím slepicím. Do všeobecného zmatku se přidali i psi, kteří se marně svým štěkotem snažili odehnat útočníky. Dobytek vyhnáný ze stájí jen stál a vyděšeně funěl.

Pak se Lockhart podíval na své stříbrné hodinky a třesoucím se hlasem oznámil, že uplynulo patnáct minut. Všichni, od nejmenšího nemluvněte v náručí až po nejstarší babičku vynášenou na lůžku, ztichli.

Správce zaváhal, jako by nechtěl nebo nebyl schopen vydat příkaz k zahájení likvidace. Jeho muži ale na nic nečekali a pustili se do práce. Vykopávali dveře, strhávali stěny a zapalovali, co jim přišlo pod ruku. Když pobožené domy začaly hořet, rozlehlo se vesnicí zoufalé kvílení, pláč a křik.

Střechy, pokryté rákosem a vřesem, byly suché jako troud a plameny si s nimi poradily během několika vteřin. Žár byl tak prudký, že zdrcený dav musel ustoupit.

Po tragickém konci odporu ve vedlejší vesnici lidé

věděli, že nemá cenu se vzpouzet a zůstat v domě v naději na jeho záchranu.

Správce totiž mohl nechat člověka uhořet v jeho vlastním domě. Podle platných zákonů to nebyla vražda. A tak se jen dívali na zbytky toho, co byly jejich domovy, neschopni slova.

Kromě praskání hořícího dřeva se teď vesnicí nesl jen dětský pláč, štěkot vyplašených psů a kvílení faráře, Lockhartova otce, který se už zcela zbytečně a příliš pozdě modlil za to, aby jeho stádo bylo této pohromy ušetřeno.

Po závanu větru plameny zesílily a kouř se proměnil v hustý černý chuchvalec, jehož zápach plnil ústa a nosy, štípal a nutil k slzám.

Lockhart stál trochu stranou, tvářil se zachmuřeně a snažil se vyhnout vyčítavému pohledu své bývalé snoubenky. Ostatní vesničané byli příliš ohromeni, než aby ho prosili, natož aby mu nadávali. Constance stála mlčky mezi nimi. Byla přesvědčená, že takhle nějak vypadá opravdové peklo. Neměla ani tušení, že přijde něco horšího, dokud nezaslechla, jak její otec podivně zachrčel a poté se pomalu sesunul k zemi.

Na pomoc mu přiběhla Mhairi, místní kořenářka, ale bylo pozdě. Ani ona ho nedokázala přivést zpět k životu.

Od toho strašného dne uplynul měsíc. Constance při vzpomínkách pálily oči, ale už nemohla plakat. Žádné slzy jí nezbyly. Otočila se k troskám vesnice zády a vydala se po křivolaké stezce ke škole.

Tady se narodila, tady zemřela její matka a tady ještě nedávno ležel její otec v rakvi před svou poslední cestou na malý hřbitov vzdálený míli přes

vřesoviště. Pohřbili ho do rodinného hrobu k jeho manželce a dvěma synům, kteří zemřeli příliš brzy, takže je Constance nikdy nepoznala. Teď jsou tedy všichni pohromadě. Vroucně doufala, že našli svůj klid.

Co se týče vesničanů, někteří přijali pomoc, kterou jim nabídl majitel panství, a vydali se do Kanady. Jiní se snažili vydělávat si na živobytí v dosud neobydlených částech na pobřeží. Zbytek se rozprchl do všech světových stran. Někdo hledal pomoc u svých příbuzných, jiní se snažili uchytit ve městech.

Několik málo jich zůstalo. Přes den se schovávali neznámo kde, v noci přicházeli za Constance do školy, kde pro ně měla vždy připraveno místo ke spaní i něco k jídlu.

Jak přežijí, když odejde? Ona ale musí odejít. Nikdo a nic ji tu už nedrží. Z vesnice nic nezbylo a brzo se sem nastěhují noví, výnosnější obyvatelé: ovce.

Constance sžíral zármutek a pocit viny. Mohla udělat víc, aby takovému bezpráví zabránila? Argumentovat přesvědčivěji, prosit vášnivěji? To už se nikdy nedozví.

Už měla sbaleno a chystala se na cestu na jih, kde bude mít nové útočiště. Měla větší štěstí než většina ostatních.

Rozhlédla se po škole. Byl to její domov, jediný, který kdy poznala. K čemu je ale škola bez dětí?

Mohutnou budovu s břidlicovou střechou, prosklenými okny a krbem v každé místnosti, majitel panství bez pochyby na něco využije. Možná dovolí správcům, aby se zde usadil, když mu tak dobře posloužil. Dokázal by Lockhart žít s duchy těch, které odsud vyhnal? Ať jde k čertu!

ZAKÁZANÉ POTĚŠENÍ

Vůz tu musí být každou chvíli. S rodiči se již u hrobu rozloučila, a tak Constance jen naposledy otočila klíčem v zámku vstupních dveří a nechala ho tam. Pak se vydala dolů po cestě, posadila se na truhlu s věcmi a čekala na vůz.

PRVNÍ KAPITOLA

Doneslo se mi, že Skotsko může letos očekávat velmi vzácnou návštěvu. K našim břehům míří jedinečný a pěkně vypasený páv z královského rodu. Přistane u nás jen na krátkou dobu, než se vrátí do hlavního města, svého přirozeného hnízdiště. Jeho migrace zcela odpovídá sezónním zvykům skotské aristokracie, která se bude nepochybně předbíhat, aby ho přivítala.

Mezi ní určitě nebudou chybět majitelé panství na Vysočině. A nepochybují o tom, že se budou chlubit a honosit svým horalským původem. Popravdě se ale nemají čím chlubit. Spíš by se měli stydět, protože svá rozsáhlá panství na Vysočině využívají pouze jako dojnou krávu, z níž financují svůj nákladný životní styl v londýnské společnosti.

Žijí zcela bezostyšně z práce těžce pracujících nájemníků. Ano, jsou to právě mozoly a pot jejich nájemníků, co jim umožňuje vést mimořádně pohodlný život.

Nepochybují, že se náš královský návštěvník bude v takové společnosti bezpochyby cítit jako doma. Koneckonců, ne nadarmo se říká, že vrána k vráně sedá...

ZAKÁZANÉ POTĚŠENÍ

Naposledy nás panovník poctil svou návštěvou před více než dvěma sty lety. Snad nám tedy promine, když podotknu, že si v tom našem spojeném království připadáme jako chudý příbuzný.

Palčivou otázkou pro nás, obyčejné občany, pak je, zda máme rozbalit červený koberec a předvést svou pověstnou pohostinnost, nebo naopak naházet do košů shnilé ovoce a ukázat, jak zacházíme s těmi, kteří nás chtějí utlačovat.

*Vzhledem k tomu, že král je proslulý jedlík a pár skleniček si také neodepře, byť ho trápí dna, doporučuji druhou možnost. Ovoce. Hodně ovoce. Ať si Jeho Veličenstvo pochutná na tom, co tu samo zase-
lo. Nic jiného si nezaslouží.*

A pokud nějaká ta shnilotina dopadne na příslušníky naší kaledonské elity, považujme to za poetickou spravedlnost. Jsou to totiž právě oni, kdo si při tak zvaném vysídlování Vysočiny nechtějí špinit ruce a nechávají špinavou práci, tedy vyhánění těžce pracujících rodin z půdy, na které pracovaly generace jejich předků, na svých správcích.

Flora MacDonaldová, New Jacobite Journal

Newhaven, nedaleko Edinburgu
Pondělí, 8. července 1822

Přestože rybářská vesnice Newhaven leží maximálně dvě nebo tři míle od centra Edinburghu, vypadá jako z jiného světa. Vzduch je tu mnohem sladší a není v něm ani stopa po kouři, který se nad Edinburghem vznáší i v těch nejjasnějších letních dnech, jako je právě tento.

Constance procházela dlážděnou hlavní ulicí kolem řady typických newhavenských domků. Ke každému vedlo strmé schodiště, končící před vchodovými dveřmi v prvním patře. Dole v přízemí se sušily rybářské sítě.

Bylo tu ticho, žádný rachot vozů, na který byla z edinburského New Townu zvyklá. Nezamířila sem úmyslně. Z domu v Coates Crescent odešla bez jasněho cíle, jen se chtěla projít a v klidu přemýšlet. A přemýšlela tak důkladně, že si vůbec nevybavovala, kudy šla a jak se dostala až do zálivu Firth of Forth.

Sluneční paprsky krásně hřály, ale náladu jí moc nevylepšily. Když dorazila do přístavu, přepadla jí dokonce nečekaně melancholická nálada.

Začal odliv a rybářské lodě trčely v opilých úhlech v písčitém bahně. Ve vzduchu byla cítit mořská sůl, která se mísila se zápachem sluncem vysušených mořských řas a sladkým pachem ryb, které trhovci s hlasitým křikem nabízeli a prodávali na trhu druhé straně přístavu.

Čtvrť Newhaven nebyla jako vnitrozemská vesnice na Vysočině, kterou před šesti lety opustila. Přesto jí svou atmosférou tiché spokojenosti, klidu a míru Clachan Bridge připomínala. Jak ráda by vrátila čas a sebe do šťastnějších časů.

Obvykle se snažila nezabývat se minulostí, ale dnes se jí neustále do mysli vkrádaly dlouho potlačované vzpomínky na místa a lidi, které ztratila.

Co se asi stalo s jejími žáky? Přežili alespoň někteří z nich? Jak se jim asi daří? Zůstala po nich nějaká stopa, která by připomínala pastýřům, kteří se tam nyní potulovali a hlídali stáda, že tam dříve stála prosperující vesnice?

A co věrný správce, kterého nepřítomný majitel zaměstnával, aby plnil jeho příkazy? Našel pro budovu školy jiné využití, nebo ji nechal zchátrat, jako dojemný pomník všech, kteří tu žili? Možná se do ní sám nastěhoval.

To už by byla ironie na hranici únosnosti. Na druhou stranu jí to bylo jedno. Nechtěla ztrácet čas přemýšlením o muži, který se podílel na neštěstí její vesnice.

Marbhphaisg orra! Ať zdechne!

Na druhou stranu, kdyby tehdy Lockhart odmítl plnit příkazy, našel by si jeho pán jiného správce. Jenže on neodmítl... A to byla pro Constance cenná lekce. Její přání by pro Lockharta bylo vždy až na druhém místě. Když musela opustit Clachan Bridge, bolelo ji to, ale srdce jí to nezlomilo.

Měla štěstí, že se jí tehdy ujala Pearl. První měsíce byla sotva schopná vylézt z postele. Dny ubíhaly, aniž by si je uvědomovala. Bez cíle a touhy proplouvala edinburským létem, sotva vnímala i další měsíce, které se z podzimu přehouply do zimy a pak zase do jara. V šedivém městě bylo snadné přehlédnout střídání ročních období a propadnout se do tupé nevědomosti.

Pak ji naštěstí Pearl představila muži, který ji donutil podívat se na sebe a zeptat se, jestli se rozhodla vše jen odevzdaně přijmout a nechat lidi, jako byl správce a jeho pán, aby dál bez odporu ničili životy obyvatel Vysočiny.

„Přestaň truchlit a začni protestovat. Probud se a začni probouzet i ostatní,“ vybídl ji tehdy Paul.

„Pomoz lidem otevřít oči. Využij svých zkušeností a ukaž jim, jakým hrůzám a utrpení jsou lidé na

Vysočině neustále vystavováni. Přinutí lidi, aby přestali schovávat hlavu do písku, aby se posadili a naslouchali. Křič z plných plic, aby ten křik nebylo možné ignorovat.“

Constance se při té vzpomínce usmála a nálada se jí trochu zlepšila. Pearl jí poskytla útočiště a Paul jí pomohl najít nový smysl života.

Poslední čtyři roky neúnavně pracovala po jeho boku, odhodlaná obrátit srdce a mysli lidí na svou stranu. Snažila se ze všech sil mluvit jménem těch, kterých na Vysočině zbývalo stále méně a kteří neměli vlastní hlas, jímž by mohli vyjádřit své zoufalství, bezmoc a vztek.

Byla přesvědčena, že její hlas pomůže zvrátit veřejné mínění. Když budou lidé vědět, co se na Vysočině děje, určitě to tak nenechají a budou požadovat, aby toto utrpení a bezpráví skončilo!

Vysídlování ale bohužel zdaleka nekončilo. Bylo prezentováno jako pokrok a nezadržitelně se šířilo po celé Vysočině. V důsledku toho Paul začínal pomalu ztrácet chuť a přestával vidět smysl jejich počínání.

Ačkoli jeho zapálení pro věc bylo stejně silné jako její, začal mít dojem, že bojují s větrnými mlýny a jejich hlas není, nebo nechce být slyšen. Možná bylo načase přiznat porážku, naznačoval Constance.

Ta proti tomu vášnivě protestovala a prosila ho, aby to ještě nevzdával. Nicméně i ona po čase začala přemýšlet, jestli Paul nemá náhodou pravdu. Neztrácejí pouze čas něčím, co nemá smysl a naději na úspěch?

V Edinburghu už žije šest let. První dva roky, pravda, spíše jen přežívala, poslední čtyři roky ale do své práce vkládala srdce a duši. A všechno bezvýsledně!

ZAKÁZANÉ POTĚŠENÍ

Šest let byl velký kus života na to, aby ho věnovala něčemu, na čem evidentně skoro nikomu nezáleží. To, co takzvaná elita propagovala jako pokrokové změny, nebylo prostě možné zvrátit. Na Vysočině už brzy budou jen ovce, po původních obyvatelích nezbyde ani stopa.

A jí bude příští týden čtyřicet. Za těch čtyřicet let si toho moc neužila. Jediní příbuzní, které kdy poznala, byli pohřbeni u Clachan Bridge. A na stejném místě zemřela i naděje na vlastní rodinu, a to rukou muže, který dal před ní přednost svému pánovi. Kromě Pearl a Paula nemá vlastně nikoho, ani přátele, ani partnera...

Proboha, co to s ní je? Je krásný den a ona si tu smutní, místo aby si jej užívala.

Její život byl sice neradostný, ale pořád to byl život, a vsadila by se, že zatraceně pohodlnější než život většiny ostatních, kteří opustili Clachan Bridge. Měla by si ho užít, nikoliv promarnit.

Vydala se podél břehu směrem k přístavu a snažila se zaplašit svou pochmurnou náladu. Poprvé v životě si uvědomila, jak jí nemilosrdně utíká čas.

Věk je jen číslo, uklidňovala se v duchu. Až se po svých čtyřicátých narozeninách ráno probudí, bude stále tou samou ženou, jaká šla předešlý večer spát.

Ano, to je ono! Nechci se pomalu propadnout do rezignace středního věku, přiznala si v duchu. Chci znovu získat jiskru, kterou jsem kdysi mívala, probouzet se s radostným očekáváním, co mě čeká, a ne pouze den po dni přežívat. Každý den musí být pestrobarevný a jedinečný! Už dost bylo šedých dnů, které mi splývaly v jeden jako šedé mraky nad Vysočinou. Ano, chci barvy. Chci život!

Konečně se Constance zlepšila nálada.

Obětovala příliš mnoho na to, aby to teď vzdala. Kdyby král přijel do Edinburghu, což se nyní zdálo být velmi pravděpodobné, pak by se na město upřely oči celého světa. A to by pro ni mohla být ideální příležitost.

Skotská aristokracie se určitě přihrne do města hrdě oděna v barvách klanů. Co na tom, že praví horalové musejí kvůli nim Vysočinu opustit! Takové pokrytectví!

Tato návštěva mohla být katalyzátorem skutečné změny. Poslední šancí přimět lidi, aby naslouchali a zasadili se o ukončení této nespravedlnosti. Teď nebyl čas na poraženectví.

Když už jí musí být čtyřicet, tak ať je to bod zlomu. Den, kdy se naplno vrhne do budoucnosti, místo aby strčila hlavu pod polštář s přáním, aby její život co nejdříve skončil. Přesvědčí Paula, aby se nevzdával. Tuto jedinečnou příležitost musí využít co nejlépe.

S úsměvem a konečně dobrou náladou se Constance rozhodla, že si po zbytek dne oddechne a zapomene na starosti a strach z budoucnosti.

Došla až k nejbzdálenějšímu bodu přístavní zdi, kde už příliv pomalu vplouval do přístavu. Constance zavřela oči, natočila obličej ke slunci a užívala si jeho hřejivé paprsky, které jemně hladily její tvář.

Grayson Maddox prozkoumával oblast doků v Leith, kterým místní neřekli jinak než The Shore. Pokud by král Jiří skutečně přijel do Edinburghu, přistál by pravděpodobně právě zde. Návštěva sice ještě nebyla oficiálně potvrzena, ale Grayson ze svých vlastních zdrojů věděl, že loď Jeho Veličenstva

již v Greenwichi připravují. Ale dokud král nevypluje, nic není jisté, připomínal svým dětem, Shoně a Neilovi. Ti byli ale i tak vzrušením bez sebe.

On nikoliv. Vidina, že bude muset uprostřed léta pobývat v hlavním městě spolu s tisícovkami dalších lidí, dychtících zahlédnout krále, ho nijak netěšila. To nebyla zábava podle jeho gusta, ale jeho děti to viděly úplně jinak. A tak se vydal do Edinburghu zajistit ubytování. Trochu se bál, že už bude pozdě a žádný hotel už nesežene, ale představa, že bude mít pár dní jen pro sebe, se mu velmi zamlouvala.

Když dorazil, zjistil s údivem, že město je plné návštěvníků a všude je cítit atmosféra vzrušeného očekávání.

I když neměl v úmyslu pracovat, ani se vydat do Leithu, přesto při ranní procházce neomylně zamířil na nábřeží, kde na rozdíl od ruchu města vládl poklid. Snažil se představit si, jak to tu bude vypadat, až zde budou davy lidí vítat krále...

Před věží Martello, označující vstup na molo, bude kapela hrát rázný pochod. Padací most bude nahore, aby loď s panovníkem mohla vplout do vnitřního přístavu. Grayson si v duchu představil, jak se král, podsaditý a brunátný ve tváři, oblečený dozajista do jedné ze svých vybraných křiklavých slavnostních uniforem, zpocený, s funěním a sípěním bude snažit vylézt na břeh. *Nejspíš na něj budou potřebovat kladku, aby ho vytáhli nahoru na molo. Jako když z rybářské lodě vytahují obří tresku.* Usmál se pro sebe a cítil, jak z něj padá napětí, které si před tím ani neuvědomil. Svě děti bezmezně miloval, ale někdy toho na něj bylo moc. A ačkoliv očekával opak, čím větší byly, tím větší starosti s nimi měl.

Kromě dětí navíc musel dohlížet na svou loděnici. Ne že by neprosperovala. Dařilo se jí velmi dobře, ale pravdou bylo, že podnikání a péče o děti mu zabraly každou volnou chvíli. Nedokázal si vzpomenout, kdy měl naposledy alespoň půl dne pro sebe.

A proto teď najednou nevěděl, jak naložit s volným časem. Měl by se nejspíš vrátit do města a začít plnit úkol, který ho sem přivedl, tedy hledat vhodný hotel. Ale to ho příliš nelákalo. Co tedy chtěl? Na to si musí odpovědět sám.

Proboha, vždyť je přece víc než jen otec a stavitel lodí, ne?

Upřímná odpověď zněla, že už ne. Kdysi býval manželem, ale tragédie a pak každodenní starost o přežití a o to, aby jeho nejbližší měli všeho dostatek, si vybraly svou daň.

Nikdy to nevnímal jako oběť. Nebyl otrokem svých ratolestí a dělníků, protože se dobrovolně rozhodl vzít na sebe povinnost starat se o ně. Navíc v případě Shony a Neila zatraceně tvrdě bojoval, aby je mohl mít u sebe. Přesto bylo nečekaně příjemné být chvíli sám, přiznal si Grayson.

Už nebyl ve věku, aby mohl rádit a chovat se nezodpovědně. I když by to rád udělal. Moci tak zapomenout na svět a udělat něco hloupého. Něco, co by šokovalo lidi, kteří ho znali. Něco, co by ho odvedlo z cesty, po níž měl podle očekávání ostatních kráčet. I kdyby to mělo být jen na krátkou chvíli.

Ale co? Přemýšlel o tom a vydal se přes most, klíčkoval mezi doky a nábřežími, které spojovaly Leith a Newhaven.

Jako zkušený loďař si nemohl nevšimnout kotvících lodí. Zamířil k vyhlídkovému bodu na konci

přístavní zdi a jeho oči přitahoval výhled, který se z něj otevíral přes záliv Firth of Forth na rovinaté pobřeží Fife, které se zdálo být nedaleko, co by kamenem dohodil.

Ženu stojící ve stínu zahlédl, až když bylo příliš pozdě na to, aby elegantně ustoupil.

Byla vysoká a štíhlá, oblečená do prostých šedých šatů. Přes ramena měla přehozený tmavomodrý šál a na hlavě slaměný klobouk. Mohlo jí být něco mezi třicítkou a čtyřicítkou. Shona by nepochybně řekla, že její oděv je nemoderní, ale on si myslel, že tento způsob oblékání má svou eleganci a vyzařuje sebejistotu a lehkou sebevědomou aroganci. To ho zaujalo.

„Promiňte, madam, nechtěl jsem vás rušit.“

„Je to veřejné molo, pane, nemohu si ho nijak nárokovat pro sebe,“ odpověděla a vzhledla k němu.

Když se její pohled setkal s jeho, Grayson měl pocit, jako by ji znal. A současně si byl jistý, že se s onou ženou nikdy nesetkal. Její hlas byl tichý, s charakteristickým měkkým přízvukem obyvatele Vysočiny.

Měla čistou, bledou pleť s pihami na nose a na čele, a obyčejné hnědé vlasy. Zato oči byly nezapomenutelné, zelené ve tvaru mandle. Kdyby se s ní už někdy setkal, určitě by si ji pamatoval. A přestože si byl jistý, že se nepotkali, měl pocit, jako by se znali. Jako by ho k ní něco přitahovalo.

Její úsměv znejistěl. „My se známe?“

Zavrtěl hlavou. Byla by naprosto zděšená, kdyby věděla, jak na něj působí. Sám byl vyděšený.

„Dnes je krásný den,“ pronesl. „Určitě je vidět až do Stirlingu!“

„Až do Dunfermline,“ opravila ho.

„Nikdy předtím jsem tu nebyl.“ Stál vedle ní,

a ačkoliv měl pohled upřený na pobřeží Fife, všemi nervy v těle vnímal, jak stojí po jeho boku. Touha byla v jeho životě vzácným a zřídka vytrvalým návštěvníkem. Byla něčím, co se snadno potlačí nebo nasytí, pokud to okolnosti dovolí.

Tohle bylo něco úplně jiného.

„Když jsem vyrazil ven, neměl jsem v úmyslu skončit v Leithu,“ přiznal a riskantně se podíval jejím směrem.

„Ani já jsem neměla v úmyslu jít do Newhavenu.“

Byl s ní jen pár okamžiků, ale přesto cítil, jak ho přitahuje. Jako by byla jeho spřízněná duše. Jestlipak to cítí stejně?

„Přijel jsem sem včera z Edinburghu,“ vysvětlil.

„Ale jsem z Glasgow.“

Dostalo se mu dalšího úsměvu.

„To jsem poznala z vašeho přízvuku. Co vás přivádí do Edinburghu, pane...?“

„Maddox. Grayson Maddox.“ Natáhl ruku a ona ji přijala. Na rozdíl od něj měla na ruku rukavice, ale i tak ho při dotyku brněly prsty.

„Těší mě, paní...?“

„Grantová. Constance Grantová. A jsem slečna.“

Slečna! Hurá! Je od něj hloupé, že se tak směšně raduje z faktu, že není vdaná. Jako by na tom záleželo. Směšné!

Ale záleželo na tom, protože kdyby byla vdaná, pak to, co k ní cítil, by bylo...slušně řečeno krajně nevhodné.

Jenže nebyla vdaná a navíc vypadala, že cítí to samé co on. Ale třeba to je jen zbožné přání. Přesto ji dál držel za ruku.

„Jsem v Edinburghu kvůli návštěvě krále,“ řekl

Grayson a pustil ji. „Tedy, víte, mě osobně král nezajímá, ale Shonu a Neila ano. Naléhají, abych tu pro ně zajistil nějaké slušné ubytování, a i když jsem si myslel, že není proč spěchat, ukázalo se, že moje děti měly pravdu a já se mýlil. A proto jsem tady. Tedy v Edinburghu. Neměl jsem v plánu jít až do Leithu, jenže doky mě lákaly. Já totiž pracuji v loděnicích na řece Clyde. Ale proč by vás to mělo... proč vám to vlastně povídám,“ odmlčel se a uvědomil si, že blábolí nesmysly.

„Ptala jsem se. Shona a Neil, to jsou vaše děti, chápu to správně?“

„Ano.“ Určitě se mýlil, když si její pohled vyložil jako zklamání.

„Jejich matka, moje žena, před časem zemřela.“

„To je mi moc líto.“

„To mně také. Nikdy jsem nepředpokládal, že budu vdovec nebo že budu muset vychovávat dvě děti bez matky. Ale nemůžeme mít vždycky to, co chceme, že? Bylo to před osmi lety, takže teď jsem vdovec skoro stejně dlouho, jako jsem byl ženatý. Promiňte, slečno Grantová, nemám nejmenší tušení, proč vám to tu vykládám.“

Určitě jí zkazil náladu, protože teď se na něj dívala úplně jinak. Možná to tak bylo dobře.

„Nechám vás, abyste se pokochala výhledem,“ řekl s lítostí.

„Ne. Nechodte,“ položila mu ruku na paži, aby ho zastavila, a oba tím dotekem překvapila.

„Já sama jsem se do Edinburghu přestěhovala před šesti lety. Do té doby jsem byla učitelkou ve škole na Vysočině. Měla jsem v plánu se vdát a usadit se tam, ale majitel panství nechal celou vesnici spálit

a místo ní tam teď chová ovce. V prázdné škole se učit nedá a vdát se také nebylo za koho, protože... No, to je ostatně jedno proč.“

Překvapená sama sebou stáhla ruku a podívala se dolů na vodu, která se valila pod nimi.

„Snažím se říct, pane Maddoxi, že chápu, co máte na mysli, když říkáte, že nemůžeme mít vždycky to, co chceme.“

„To je jasné, i když musím říct, že málokdo by byl tak upřímný.“

„Ani já bych nebyla, za normálních okolností. Nemám ve zvyku mluvit s cizími lidmi, víte. Nebo vůbec mluvit o sobě. Zastihl jsi mě ve velmi podivné náladě.“

„Jak to?“

„Ani nevím. Snad proto, že mám zítra narozeniny. Jedny z těch významných, i když by neměly být, a já mám chuť se proti tomu ohradit tím, že udělám něco trochu hloupého, víte? Něco bláznivého...“

Grayson se zasmál.

„Budete mi věřit, když vám prozradím, že jsem před chvílí myslel na totéž?“

„Budete mít také kulaté narozeniny?“

„Ne, ale přemýšlel o tom, jak rychle ty roky letí a jak málo času mám pro sebe. A když ho teď mám,“ dodal s úšklebkem, „vlastně nevím, jak s ním naložím. Možná osud rozhodl, že to, co potřebuji, jste vy.“

Lehce se zasmála. „A že já potřebuji potkat vás?“

Grayson se usmál. „Možná ano.“

„Nepřipadáte mi jako fatalista.“

„To nejsem. Jsem člověk, který nečekaně získal na chvíli volno a chce zažít něco nového, jiného, vzrušujícího...“

ZAKÁZANÉ POTĚŠENÍ

Bylo to zase zpátky! To zvláštní spojení. Touha? Možná trochu, ale bylo to mnohem víc. A ona cítila totéž, tím si byl jistý. Rozhodl se, že přestane přemýšlet, kam by to mohlo vést, a prostě si to bude užívat.

„A tak tady jste a taky v koncích. A chcete nějakou změnu. To nás osud musel svést svedl dohromady, nemyslíte? Co jiného si mám myslet o tom, že já jsem neměl v úmyslu jít pěšky do Leithu a vy jste neměla v úmyslu jít pěšky do Newhavenu... za předpokladu, že jste šla pěšky?“

„Ano, šla.“ Usmála se. Měla krásný úsměv.

„Šla jsem pěšky až z New Townu.“

„V tomhle vedru?! Musíte mít žízeň a možná i hlad!“

„Myslím, pane Maddoxi, že máte pravdu. S osudem i hladem.“

„Takže kdybych vás požádal, slečno Grantová, jestli byste se mnou nepojedla a nepoctila mě svou společností, neodmítla byste mě?“

„To neodmítla. Jen nevím, jestli najdeme v Newhavenu místo, kde mají něco jiného než rum...“

DRUHÁ KAPITOLA

„Počkejte tady, půjdu se podívat, co nám mohou připravit,“ navrhl Grayson a zmizel v hospodě. Constance se zatím posadila na lavičku venku. Nejdřív si myslela, že se jí to zdá. Třeba si ten náznak zájmu v jeho očích jenom představovala. Ale teď si byla jistá, že tomu tak není.

Bude mu kolem čtyřicítky, není o moc starší než já, říkala si. Byl vysoký, o hlavu vyšší než ona, a štíhlý, i když ne vychrtlý. Vypadal jako muž, který strávil život venku. Říkal, že pracuje v loděnici, ale těžko tam asi pracuje rukama. Nebyl oblečený jako dělník. Kabát a vesta byly prosté, ale látka byla z jemné vlny a boty měl z měkké kůže, jaké si koupí jen člověk, kterému nevadí, že je opotřebuje nebo ušpiní a poškrábe. I jeho prádlo bylo čisté a hodinky ve vestě byly zcela nepochybně zlaté.

Dobře situovaný muž, i když se nenarodil ve zlaté kolébce, usoudila Constance. Nenosil klobouk ani rukavice. Nebyl to tedy muž, který by aspiroval na označení džentlmen. To se jí líbilo. Líbilo se jí i to, jak vypadal. Tvář se silnými rysy, hluboko posazené šedomodré oči s vráskami v koutcích, orámované tmavými řasami. Měl černé vlasy, na spáncích

prošedivělé, ostříhané příliš nakrátko na to, aby byly podle poslední módy.

Praktický styl, stejně jako praktické krejčovské zpracování jeho oblečení. Co proboha muž jako on viděl na ženě jako ona? Kdyby se s ní kterýkoli jiný cizinec pokusil navázat rozhovor v kterýkoli jiný den, odmítla by ho. Možná, že osud skutečně zasáhl a svedl dvě spřízněné duše dohromady.

„Chléb, sýr a káva,“ ozval se Maddox a položil před ně ták s jídlem.

„Co se stalo s rumem?“ zeptala se.

Praštil se do čela. „To jsem ale pitomec, úplně jsem ho zapomněl objednat.“

Zasmála se a vzala z podnosu jeden z plechových hrnků.

„Já bez něj můžu žít.“

Grayson Maddox zvedl svůj vlastní hrnek a dotkl se jím jejího. „Na náhodná setkání. Mohu vám nabídnout něco z této skvělé hostiny?“

„Budu ráda, děkuji.“

Dívala se, jak krájí sýr stříbrným nožem, který vytáhl z kapsy. Nakrájel ho na jemné plátky, které pak úhledně naaranžoval na talířek s chlebem.

Nakonec z kapsy vytáhl jablko, oloupal ho a udělal z dílků vějířek. Pracoval rychle a efektivně, což byl úkol, který zjevně prováděl už mnohokrát.

Pro jeho ženu? Zahnala tu myšlenku. Ruce měl opálené, nehty pečlivě zastřižené a velmi čisté, ačkoli hřbety mu pokrývaly jizvy a kůže na pravé z nich byla napuchlá.

„Nikdy se nepouštějte do sporu s parní lokomotivou,“ řekl, když si všiml jejího zájmu, „dokonce ani s jejím modelem.“